

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Davida Hipšra a soudců Tomáše Foltase a Michala Bobka v právní věci navrhovatele: **Ing. K. P.**, zastoupený JUDr. Alešem Ondrušem, advokátem se sídlem Bubeníčкова 502/42, Brno, proti odpůrci: **obec Nový Šaldorf - Sedlešovice**, se sídlem Nový Šaldorf 167, Nový Šaldorf - Sedlešovice, zastoupený Mgr. Ing. Jánem Bahýřem, advokátem se sídlem Kotlářská 29, Brno, v řízení o kasačních stížnostech odpůrce a OSP, spol. s r. o., se sídlem Okružní 39, Moravský Krumlov, zastoupené JUDr. Radkem Adámkem, advokátem se sídlem Cihlářská 19, Brno, proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 14. 5. 2020, č. j. 64 A 5/2020 - 299,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnosti **se zamítají**.
- II.** Odpůrce **je povinen** zaplatit navrhovateli náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši **4 114 Kč** k rukám jeho zástupce JUDr. Aleše Ondruše, advokáta, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III.** OSP, spol. s r. o., se sídlem Okružní 39, Moravský Krumlov, **je povinna** zaplatit navrhovateli náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši **12 342 Kč** k rukám jeho zástupce JUDr. Aleše Ondruše, advokáta, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Navrhovatel se návrhem podaným u Krajského soudu v Brně domáhal zrušení opatření obecné povahy - Územního plánu Nový Šaldorf - Sedlešovice, vydaného dne 22. 5. 2019 usnesením Zastupitelstva obce Nový Šaldorf - Sedlešovice č. U228/2019-Z8 (dále jen „napadený územní plán“). Konkrétně brojil proti nově vymezené zastavitelné ploše Z-XI (Znojmo – Louka).

II.

[2] O návrhu rozhodl krajský soud rozsudkem ze dne 14. 5. 2020, č. j. 64 A 5/2020 - 299, tak, že zrušil napadený územní plán v textové a grafické části vymezující plochu Z-XI, a to ke dni právní moci tohoto rozsudku.

[3] Krajský soud shledal důvodnou námitku navrhovatele, že v napadeném územním plánu nebyla dostatečně vysvětlena nezbytnost zahrnutí plochy Z-XI do zastavitelných ploch. Podle jeho názoru je vymezení zastavitelného území v územním plánu v obecné rovině dostatečně odůvodněno. Pokud však navrhovatel ve svých námitkách konkrétně brojil proti potřebnosti zahrnutí další zastavitelné plochy Z-XI, měl odpůrce na tuto konkrétní výtku odpovídajícím způsobem v odůvodnění opatření obecné povahy i v rozhodnutí o námitkách reagovat a vysvětlit nezbytnost zahrnutí další zastavitelné plochy do územního plánu. Odpůrce navrhovateli konkrétní odpověď na nutnost zahrnutí plochy Z-XI do zastavitelných ploch neposkytl. Vycházel z toho, že přebírá způsob využití dané plochy, který byl obsažen v územním plánu města Znojma, a na argumentaci ohledně nepotřebnosti zahrnutí zastavitelné plochy Z-XI do územního plánu nereagoval. Na odůvodnění rozhodnutí o námitkách (resp. opatření obecné povahy) nelze klást přemrštěné požadavky. Na druhou stranu však platí, že odůvodnění vymezení zastavitelných ploch musí odpovídat požadavkům plynoucím ze stavebního zákona. Bylo-li v územním plánu vymezeno 7 dalších ploch nově určených k zastavění a navrhovatel ve svých námitkách upozorňoval, že potřeby obce na další rozvoj jsou zahrnutím ostatních zastavitelných ploch do územního plánu uspokojeny, bylo na odpůrci, aby vysvětlil potřebnost zahrnutí plochy Z-XI do lokalit určených k zastavění. Pokud odpůrce na podkladě konkrétní námitky potřebnost zahrnutí další zastavitelné plochy Z-XI v odůvodnění územního plánu ani v rozhodnutí o námitkách nevysvětlil, je odůvodnění vymezení zastavitelné plochy Z-XI nedostatečné, z čehož plyne rovněž nedostatečnost (nepřezkoumatelnost) rozhodnutí o námitkách v této části. Odpůrce se proto dopustil při přijímání opatření obecné povahy závažného procesního pochybení, které má za následek zrušení části napadeného územního plánu podle § 76 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 101b odst. 4 s. ř. s.

[4] Krajský soud rovněž shledal důvodnou námitku, kdy navrhovatel upozorňoval na nedostatečné, resp. nezákonné odůvodnění opatření obecné povahy ve vztahu k záboru zemědělské půdy ze zemědělského půdního fondu (dále jen „ZPF“). Krajský soud konstatoval, že navrhovatel má aktivní věcnou legitimaci k námitkám týkajícím se nezákonnosti odůvodnění vynětí pozemků pro plochu Z-XI ze ZPF. Svůj závěr odůvodnil tím, že nedostatečné či nezákonné odůvodnění vynětí půdy ze ZPF, resp. nezákonnost stanoviska orgánu ochrany ZPF může mít vliv na práva navrhovatele, který přes místní komunikaci sousedí s pozemkem, na němž má být nové zastavitelné území v rozsahu 2,884 ha vymezeno. Změna určení pozemků ze zemědělských na nezemědělské (zastavitelné území) nepochybně může mít negativní vliv na životní prostředí v dané lokalitě. V projednávaném případě pořizovatel územního plánu odůvodnil vynětí pozemků ze ZPF skutečností, že předmětná plocha již v jiné územně plánovací dokumentaci (před tím, než došlo ke změně katastrální hranice) byla vymezena jako plocha zastavitelná. Pořizovatel proto i po změně hranice obcí převzal způsob využití této plochy, jaký měla do té doby, aniž by se zabýval hledisky uvedenými v § 4 odst. 1 a 2 zákona č. 334/1992 Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně ZPF“). Totéž učinil orgán ochrany ZPF ve svém souhlasném stanovisku ze 4. 3. 2019, č. j. JMK 33468/2019, v němž pouze obecně odkázal na § 4 zákona o ochraně ZPF. Je tak zřejmé, že pořizovatel územního plánu i orgán ochrany ZPF považovali podmínky § 4 zákona o ochraně ZPF za splněné z důvodu, že totožné využití předmětné plochy bylo obsaženo již dříve v jiném územně plánovacím dokumentu (Územní plán města Znojma). Podle krajského soudu taková úvaha nemůže obstát, je-li pro jednu obec přebíráno využití plochy z územně plánovacího dokumentu jiné obce. Platí totiž, že každý územní plán se vydává pro území určité

pokračování

obce (§ 43 odst. 4 stavebního zákona). Také poměrování přípustnosti využití zemědělské půdy jako půdy nezemědělské se vždy vztahuje podle § 4 odst. 2 zákona o ochraně ZPF k území obce, v níž má být záměr realizován. Je tak možné, že v územním plánu jedné obce by v důsledku nedostatku jiných příhodných lokalit pro zastavění mohlo být vynětí pozemků ze ZPF povoleno, zatímco v jiné obci by pro tutéž lokalitu s ohledem na existenci jiných volných ploch vhodných k zastavení nebo s přihlédnutím k odlišným potřebám rozvoje obce již zábor ZPF povolen být nemusel. Současně je nutné mít na zřeteli, že v daném případě se jedná o zábor vysoce kvalitní zemědělské půdy (I. a II. třídy ochrany), u níž je legitimní požadovat, aby byla nutnost záboru náležitě odůvodněna. Krajský soud proto uzavřel, že pokud pořizovatel územního plánu po změně hranice obce toliko přebíral stávající způsob využití plochy Z-XI z územního plánu jiné obce a nezkoumal kritéria uvedená v § 4 odst. 1 a 2 zákona o ochraně ZPF ve vztahu k území obce Nový Šaldorf - Sedlešovice, tj. zejména nutnost (potřebnost) vymezení předmětné zastavitelné plochy pro rozvoj obce, resp. nahraditelnost této plochy existencí jiných ploch vhodných k zastavení na území obce, je odůvodnění záboru ZPF v rozporu s § 5 odst. 1 zákona o ochraně ZPF. Stejných nedostatků se dopustil i orgán ochrany ZPF ve svém stanovisku ze dne 4. 3. 2019, proto nezákonností trpí i jeho stanovisko.

[5] Zbylé námitky [vnitřní rozpornost napadeného územního plánu, dopravní napojení plochy Z-XI, nepřezkoumatelnost rozhodnutí o námitkách (kromě nedostatečného vypořádání argumentace navrhovatele o potřebnosti zařazení nového zastavitelného území Z-XI)] krajský soud posoudil jako nedůvodné a nejsou zde rekapitulovány, neboť proti posouzení těchto námitek kasační stížnost nesměruje.

III.

[6] Proti tomuto rozsudku podal v zákonné lhůtě kasační stížnost odpůrce [dále jen „stěžovatel a)“] a společnost OSP, spol. s r. o., se sídlem Okružní 39, Moravský Krumlov [dále jen „stěžovatel b)“].

[7] Stěžovatel a) uvedl, že územně plánovací dokumentace musí být i soudem vnímána v kontextu a kontinuitě. V projednávané věci měl krajský soud přihlídnout k tomu, proč byla předmětná plocha začleněna do katastru obce, tedy snahu o internalizaci pozitivních vlivů této změny v území a omezení negativních externalit. Uvedené je u předmětné plochy zcela zřetelné z opakovaného veřejného projednání, z rozhodnutí o námitce navrhovatele, z územního plánu samotného a v neposlední řadě jednoznačně vyplynulo z ústního jednání před krajským soudem. Pro kontinuitu je nezbytné uvést, že předmětná plocha byla prvně určena k zastavení v roce 2004 v územním plánu společném pro město Znojmo a obce Dobšice, Kuchařovice, Nový Šaldorf – Sedlešovice a Suchohrdly (dále jen „společný územní plán“). Předmětná plocha byla od uvedeného data kontinuálně zastavitelná a její poslední funkční regulace provedená samostatným územním plánem Znojma byla převzata do napadeného územního plánu. Zvolená převzatá regulace je přitom přísnější z hlediska maximální míry zastavění pozemku, než je tomu tak u ostatních zastavitelných ploch pro rodinné domy. Krajský soud tedy pochybil, pokud z obsahu správního spisu, územního plánu ani z rozhodnutí o námitkách a provedeného jednání nedokázal zjistit, jaké důvody vedly stěžovatele a) k vymezení předmětné plochy jako zastavitelné a ke zvolené funkční regulaci.

[8] K domnělým nedostatkům v ochraně ZPF stěžovatel a) uvedl, že nejpozději při ústním jednání musel krajský soud zjistit, že tvrzení navrhovatele jsou zástupná a že o ochranu ZPF na sousedních polích mu vůbec nejde. Za takto zjištěného stavu věci měl krajský soud dospět k aplikaci výjimky z jinak obecně přiznávané aktivní legitimace k ochraně veřejného zájmu na ochraně ZPF. Krajský soud nadto zpochybnil zákonnost stanoviska orgánu ochrany ZPF

vydaného pro předmětnou plochu. Podle názoru stěžovatele a) je odůvodnění stanoviska dotčeného orgánu zcela dostatečné, neboť tento dotčený orgán má za úkol chránit ZPF bez ohledu na katastrální hranice. Orgán ochrany ZPF by neměl povolit zábor ZPF jen kvůli změně katastrální hranice, pokud je hodná ochrany, např. proto, že je v místě co do třídy ochrany unikátní. Pokud konkrétní půdu (předmětnou plochu) orgán ochrany z hlediska územního plánování nechrání, v tomto konkrétním případě předmětnou plochu kontinuálně po dobu 15 let umožňuje zastavět, je zřejmé, že na její ochraně z hlediska územně plánovacího netrvá. Pokud krajský soud uvádí, že nebylo případně vycházet z § 4 odst. 4 zákona o ochraně ZPF, činí tak pouze proto, že si asi nebyl vědom společného územního plánu.

[9] Stěžovatel a) má dále za to, že krajský soud nesprávně vyhodnotil skutečnosti, které vyšly najevo z provedeného dokazování. V rámci dokazování krajský soud zjistil, že zemědělská půda na předmětné ploše byla určena k zastavění dlouhodobě. Dále zjistil, že předmětná plocha je již z části dokonce zastavěná a k jejímu dalšímu zastavění bylo vydáno územní rozhodnutí. Tyto skutečnosti krajský soud nijak nezohlednil. Krajským soudem požadovaná rozsáhlá nová argumentace pro začlenění plochy do územního plánu je faktickou rezignací na kontinuitu územního plánování v území, a tedy i jeho předvídatelnosti.

[10] Stěžovatel b) svou aktivní legitimaci k podání kasační stížnosti dovozoval ze skutečnosti, že je výlučným vlastníkem pozemku p. č. 5471 v k.ú. Nový Šaldorf, který je v napadeném územním plánu označen jako lokalita Z-XI, a jedná se tedy o lokalitu, která je zrušením části územního plánu přímo dotčena.

[11] Stěžovatel b) zejména namítal, že došlo k porušení jeho práva na spravedlivý proces. Navrhovatel totiž podal u krajského soudu dva zcela identické návrhy na zrušení části opatření obecné povahy. Do řízení o prvním návrhu vedeném pod sp. zn. 64 A 1/2020 se stěžovatel b) přihlásil jako osoba zúčastněná na řízení, krajský soud mu toto postavení přiznal a doručoval mu. Krajský soud z tohoto prvního řízení tedy věděl, že jediným procesním subjektem, vyjma odpůrce, který může být rozhodnutím dotčen, je stěžovatel b), který je vlastníkem pozemků v lokalitě, proti jejímuž řešení v územním plánu navrhovatel brojil. Přesto krajský soud stěžovatele b) neuvědomil o tom, že po zastavení řízení ve věci sp. zn. 64 A 1/2020 byl podán druhý obsahově totožný návrh a neumožnil mu tak hájit svá práva v soudním řízení. Z hlediska předmětu sporu se v případě řízení vedených pod sp. zn. 64 A 1/2020 a 64 A 5/2020 přitom jednalo o jeden soudní spor a krajský soud tak byl povinen se stěžovatelem b) jednat jako s osobou zúčastněnou na řízení. Postup krajského soudu tak zakládá vadu řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[12] V další části své kasační stížnosti pak stěžovatel b) polemizoval s právními závěry krajského soudu, kdy namítal nezákonnost napadeného rozsudku z důvodů nesprávného posouzení právních otázek týkajících se posouzení věci samé. V doplnění kasační stížnosti ze dne 1. 11. 2020 pak svou argumentaci doplnil a odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2020, č. j. 6 As 141/2019 - 64.

[13] Z uvedených důvodů stěžovatelé navrhli, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

IV.

[14] Navrhovatel ve vyjádření ke kasační stížnosti stěžovatele a) uvedl, že se ztotožňuje s krajským soudem, že při pořizování nového územního plánu obce Nový Šaldorf - Sedlešovice bylo v tomto plánu nezbytné řádně odůvodnit, proč konkrétní lokalita byla nově určena

pokračování

k zastavění, zejména když k této otázce směřovala řádně uplatněná námitka jak navrhovatele, tak i dalších oprávněných osob. V této souvislosti zdůraznil, že námitky celé řady občanů obce proti neregulované výstavbě v této lokalitě byly vedení obce známy již více než 10 let. Z § 43 odst. 4 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), vyplývá, že každý územní plán se vydává pro území určité obce. Nové zastavitelné území Z-XI proto musí být řádně odůvodněno právě v návaznosti na parametry území obce Nový Šaldorf - Sedlešovice. Je pravděpodobné, že v územním plánu města Znojma mohlo být v důsledku nedostatku jiných příhodných lokalit toto zastavitelné území akceptovatelné. V obci Nový Šaldorf - Sedlešovice je však pro zastavění určena celá řada dalších volných území a proto je třeba v novém územním plánu řádně odůvodnit příslušný veřejný zájem na tomto dalším zastavitelném území a zejména přihlédnout k aktuálním potřebám obce. Navrhovatel zdůraznil, že v roce 2006 byla místní situace zcela odlišná. Nyní po uplynutí dalších 14-ti let došlo v daném území k významnému nárůstu zástavby rodinných domů, což vyvolává zcela odlišné nároky jak na místní komunikace, tak na inženýrské sítě. Tato změněná hlediska byl stěžovatel a) povinen v novém územním plánu akcentovat a zejména podrobněji odůvodnit přijatá řešení. Zdůvodnění, že nový územní plán pouze přebírá dosavadní úpravu z územního plánu města Znojma, zcela jistě neobstojí. Navrhovatel dále uvedl, že změna územního plánu v části zastavitelného území Z-XI nijak nezodpovídá dopady tohoto řešení na ochranu ZPF a ostatních zákonem chráněných obecných zájmů. Tato změna pak vůbec nevyhodnocuje předpokládané důsledky navrhovaného řešení na ZPF. Pouhý odkaz na skutečnost, že toto území již bylo zahrnuto v Územním plánu města Znojma jako zastavitelná plocha č. 74, je zcela nedostačující. Předmětem schváleného opatření obecné povahy je konkrétní změna územního plánu obce Nový Šaldorf - Sedlešovice, do které je předmětné zastavitelné území nově zahrnuto. Navíc je na území obce Nový Šaldorf - Sedlešovice vymezeno celkem 7 jiných zastavitelných území s již zahájenou výstavbou. Pořizovatelé a projektanti nové územně plánovací dokumentace jsou tedy povinni řídit se jak skutečnými potřebami obce, tak zásadami ochrany ZPF a navrhnout a zejména zdůvodnit takové řešení, které je z hlediska jeho ochrany nejvýhodnější. Stěžovatel a) ve svých vyjádřeních bagatelizuje zájmy navrhovatele na ochraně zemědělské půdy. Je však třeba zdůraznit, že až donedávna byla v sousedství navrhovatele řádně obdělávaná zemědělská půda, která měla příznivý dopad na místní bydlení. Za poslední rok však došlo k tomu, že tato půda není nijak udržovaná, je zarostlá dvoumetrovým plevelem a část plochy je dokonce zavezena vytěženou zeminou. Navrhovatel ani další občané obce nemají zájem na bránění další výstavby v tomto území, požadují však, aby tato výstavba byla již v územním plánu dostatečně regulovaná.

[15] Ve vyjádření ke kasační stížnosti stěžovatele b) navrhovatel uvedl, že je nepochybné, že stěžovatel b) neučinil vůči krajskému soudu žádný procesní úkon, kterým by oznámil soudu, že bude uplatňovat svá práva v řízení vedeném pod sp. zn. 64 A 5/2020. Podle názoru navrhovatele je přitom zcela bezpředmětné, že takovýto úkon učinil stěžovatel b) v předchozím řízení vedeném pod sp. zn. 64 A 1/2020. Krajský soud nebyl povinen přezkoumávat postavení dalších osob v dotčeném řízení 64 A 5/2020 nad rámec podaných návrhů. Jestliže se stěžovatel b) dozvěděl o podání předchozího návrhu, mohl se stejným způsobem dozvědět o zahájení následujícího řízení 64 A 5/2020, kdy mu navíc bylo známo, že k zastavení předchozího řízení došlo pouze z důvodu prodloužení navrhovatele se zaplacením soudního poplatku. Z údajů z úřední desky obce Nový Šaldorf - Sedlešovice navíc vyplývá, že vyrozumění o tomto řízení a výzva pro osoby zúčastněné na řízení byly vyvěšeny na úřední desce od 13. 2. 2020 do 15. 3. 2020. V další části svého vyjádření navrhovatel obsáhle polemizoval s argumentací stěžovatele b), která se týkala věci samé, a dále i s jeho argumentací uvedenou v doplnění kasační stížnosti ze dne 1. 11. 2020.

[16] Z uvedených důvodů proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnosti jako nedůvodné zamítl a přiznal mu náhradu nákladů řízení.

V.

[17] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[18] Kasační stížnost není důvodná.

[19] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou stěžovatele b), že krajský soud porušil jeho právo na spravedlivý proces, když s ním nejednal jako s osobou zúčastněnou na řízení.

[20] Podle § 34 odst. 1 s. ř. s. *osobami zúčastněnými na řízení jsou osoby, které byly přímo dotčeny ve svých právech a povinnostech vydáním napadeného rozhodnutí nebo tím, že rozhodnutí nebylo vydáno, a ty, které mohou být přímo dotčeny jeho zrušením nebo vydáním podle návrhu výroku rozhodnutí soudu, nejsou-li účastníky a výslovně oznámily, že budou v řízení práva osob zúčastněných na řízení uplatňovat.* Podle odst. 2 téhož ustanovení *navrhovatel je povinen v návrhu označit osoby, které přicházejí v úvahu jako osoby zúčastněné na řízení, jsou-li mu známy. Předseda senátu takové osoby vyrozumí o probíhajícím řízení a vyzve je, aby ve lhůtě, kterou jim k tomu současně stanoví, oznámily, zda v řízení budou uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení; takové oznámení lze učinit pouze v této lhůtě. Současně s vyrozuměním je poučí o jejich právech. Obdobně předseda senátu postupuje, zjistí-li se v průběhu řízení, že je tu další taková osoba.*

[21] Podle § 42 odst. 4 s. ř. s. *je-li zřejmé, že doručování osobám zúčastněným na řízení bude neúměrně zdlouhavé, nákladné, administrativně náročné anebo nemožné, zejména pro jejich velký počet nebo proto, že je nelze jednotlivě určit, lze jim na základě opatření předsedy senátu doručit vyvěšením rozhodnutí nebo jiné písemnosti na úřední desce soudu. Soud může též uveřejnit své rozhodnutí nebo jinou písemnost způsobem umožňujícím dálkový přístup anebo na úřední desce obecního úřadu.*

[22] Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že osobou zúčastněnou na řízení se může stát pouze osoba, která naplňuje materiální znaky specifikované v § 34 odst. 1 s. ř. s. Teprve výslovným oznámením vůči soudu, že bude v řízení uplatňovat svá práva, se tato osoba stává osobou zúčastněnou na řízení, která má práva uvedená v § 34 odst. 3 s. ř. s. (srov. rozsudek ze dne 23. 9. 2004, č. j. 7 As 33/2003 - 80, publ. pod č. 489/2005 Sb. NSS).

[23] Ze soudního spisu vyplývá, že krajský soud dne 12. 2. 2020 uveřejnil výzvu pro přihlášení osob zúčastněných na řízení č. j. 64 A 5/2020 - 198 vyvěšením na úřední desce soudu s tím, že stanovil lhůtu 20 dnů pro přihlášení zúčastněných osob. Požádal rovněž stěžovatele a) o vyvěšení výzvy pro přihlášení osob zúčastněných na řízení na úřední desce obce Nový Šaldorf - Sedlešovice, kde došlo k vyvěšení dne 13. 2. 2020. Lhůta pro přihlášení osob zúčastněných na řízení tak uplynula dne 3. 3. 2020, resp. 4. 3. 2020. Je přitom nesporné, že stěžovatel b) neučinil vůči krajskému soudu žádný procesní úkon, kterým by oznámil soudu, že bude uplatňovat svá práva v řízení vedeném pod sp. zn. 64 A 5/2020. K výtce stěžovatele b), že mu nebyl adresně zaslán návrh na zahájení řízení, je třeba uvést, že krajský soud postupoval totožně jako v řízení vedeném pod sp. zn. 64 A 1/2020 téhož navrhovatele, v němž se stěžovatel b) jako osoba zúčastněná na řízení přihlásil. Navíc v usnesení krajského soudu ze dne 30. 1. 2020, č. j. 64 A 1/2020 - 213, jímž bylo řízení pro nezaplacení soudního poplatku zastaveno a které bylo stěžovateli b) doručeno, krajský soud uvedl, že sám navrhovatel přípisem ze dne 28. 1. 2020 požádal o zastavení řízení s tím, že poté podá nový návrh na zahájení řízení. Je tedy zřejmé, že stěžovatel b) musel mít povědomost o tom, že navrhovatel hodlá podat nový návrh na zrušení opatření obecné povahy a mohl se tak do tohoto nového řízení přihlásit jako osoba zúčastněná na řízení. Pasivitu stěžovatele b) nelze klást k tíži krajskému soudu. Nejvyšší

pokračování

správní soud proto uzavírá, že nelze přisvědčit názoru stěžovatele b), že krajský soud porušil jeho procesní práva.

[24] Jelikož v řízení o návrhu na zrušení obecné povahy vedeném pod sp. zn. 64 A 5/2020 stěžovatel b) nebyl ani účastníkem řízení, ani osobou zúčastněnou na řízení, nepřísluší mu nyní v kasační stížnosti napadat právní závěry krajského soudu týkající se merita věci. Nejvyšší správní soud se proto uvedenými kasačními námitkami nemůže zabývat.

[25] Nejvyšší správní soud se dále zabýval kasační stížností, kterou podal stěžovatel a).

[26] Stěžovatel a) nesouhlasil s názorem krajského soudu, že v územním plánu nebyla dostatečně vysvětlena nezbytnost zahrnutí plochy Z-XI.

[27] Podle § 18 odst. 4 stavebního zákona *územní plánování ve veřejném zájmu chrání a rozvíjí přírodní, kulturní a civilizační hodnoty území, včetně urbanistického, architektonického a archeologického dědictví. Přitom chrání krajinnu jako podstatnou složku prostředí života obyvatel a základ jejich totožnosti. S ohledem na to určuje podmínky pro hospodárné využívání zastavěného území a zajišťuje ochranu nezastavěného území a nezastavitelných pozemků. Zastavitelné plochy se vymezují s ohledem na potenciál rozvoje území a míru využití zastavěného území. Součástí odůvodnění územního plánu je podle § 53 odst. 5 písm. f) stavebního zákona zejména vyhodnocení účelného využití zastavěného území a vyhodnocení potřeby vymezení zastavitelných ploch.*

[28] Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že z odůvodnění rozhodnutí o námitkách musí být seznatelné, z jakého důvodu považuje obec námitky uplatněné oprávněnou osobou za liché, mylné nebo vyvrácené, nebo proč považuje skutečnosti předestírané oprávněnou osobou za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené (rozsudek ze dne 24. 11. 2010, č. j. 1 Ao 5/2010 - 169, publ. pod č. 2266/2011 Sb. NSS). Na základě podané námitky či připomínky je pořizovatel územního plánu povinen zařazení určitého pozemku do určité funkční plochy odůvodnit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 10. 2011, č. j. 6 Ao 5/2011 - 43). Současně však platí, že požadavky na detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami vlastníka pozemku uplatněnými proti územnímu plánu nesmí být přemrštěné. Přehnané požadavky by ohrožovaly funkčnost územního plánování, narušily by stabilitu systému územního plánování a právních jistot občanů a znamenaly by nepřípustný zásah do práva na samosprávu (viz nálezn Ústavního soudu ze dne 7. 5. 2013, sp. zn. III. ÚS 1669/11).

[29] V nyní posuzovaném případě stěžovatel a) odůvodnil vymezení plochy Z-XI na str. 146 textové části územního plánu následovně: „*Lokalita navazuje na zastavěná území Nového Šaldorfu i města Znojma. Plocha byla součástí katastrálního území Znojmo – Louka a byla k zástavbě navržena již platným územním plánem Znojmo, ve kterém byla označena jako zastavitelná plocha č. 74, určená k individuálnímu bydlení v nízkopodlažních objektech – rodinných domech. Zástavba na části této původní zastavitelné plochy je již realizována a v ÚP Nový Šaldorf- Sedlešovice je zařazena do stabilizovaných ploch bydlení. Nezastavěná část byla zařazena do zastavitelného území Z-XI s využitím pro plochy bydlení. V souladu ÚP Znojmo byl pro tuto plochu ponechán požadavek na podíl zeleně 50% a požadavek na vymezení veřejného prostranství.“ V zdůvodnění urbanistické koncepce nad rámec výše uvedeného stěžovatel a) na str. 103 územního plánu uvedl, že „*Skutečnost, že nově se tato plocha nachází na katastrálním území Nový Šaldorf, neznamená, že by pominuly důvody opodstatňující zahrnutí plochy do zastavitelných ploch. Urbanistické souvislosti, kterými se plocha vztahuje vůči svému okolí, se nezměnily. Důvody pro její začlenění do návrhu územního plánu nadále trvají a proto Územní plán Nový Šaldorf-Sedlešovice respektuje a přebírá koncepci navrženou Územním plánem Znojmo.“**

[30] V podaných námitkách navrhovatel mimo jiné poukazoval na skutečnost, že napadený územní plán vymezuje sedm rozvojových lokalit o celkové výměře 24,22 ha určených k výstavbě rodinných domů s tím, že potřeby obce Nový Šaldorf - Sedlešovice na její rozvoj jsou tak dostatečně uspokojeny. Podle jeho názoru tak nebyl dán důvod do zastavitelného území zahrnout nově i plochu Z-XI, která se nachází na volných polních pozemcích na samém okraji obce směrem k letišti. Na uvedenou argumentaci však stěžovatel a) v rozhodnutí o námitkách (viz str. 23 a 24) nijak nereagoval a nevysvětlil, proč je z hlediska potřeb obce nutné zahrnout plochu Z-XI do lokalit určených k zastavění. Z obsahu napadeného územního plánu je přitom zřejmé, že stěžovatel a) toliko obecně argumentoval tím, že přebírá způsob využití dané plochy uvedený v územním plánu města Znojma. Nejvyšší správní soud se proto shoduje s krajským soudem, že odůvodnění vymezení zastavitelné plochy Z-XI je nedostatečné a v rozporu s § 53 odst. 5 písm. f) stavebního zákona.

[31] Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že požadavek krajského soudu na řádném odůvodnění napadeného územního plánu, resp. rozhodnutí o námitkách, není přehnaný a není ani v rozporu s principem kontinuity územního plánování. Krajský soud nijak nezpochybnil funkční vymezení dané lokality, resp. právo stěžovatele a) ji vymezit jako zastavitelnou plochu určenou k výstavbě rodinných domů, toliko po stěžovateli a) požadoval, aby přijaté řešení náležitě odůvodnil, a to zejména s ohledem na konkrétní obsah podaných námitek oprávněné osoby. Rovněž skutečnost, že plocha Z-XI se nachází na pozemku, který byl určen k zastavění územním plánem jiné obce, nezavazuje stěžovatele a) povinnosti přezkoumatelným způsobem vypořádat řádně podané námitky.

[32] Stěžovatel a) dále nesouhlasil s názorem krajského soudu, že stanovisko orgánu ochrany ZPF ze dne 4. 3. 2019 je v rozporu s § 4 zákona o ochraně ZPF.

[33] Nejvyšší správní soud předesílá, že se ztotožňuje s názorem krajského soudu, že navrhovatel byl aktivně věcně legitimován k podání námitek ohledně nezákonnosti odůvodnění vynětí pozemků pro plochu Z-XI ze ZPF. Krajský soud správně odkázal na příslušnou judikaturu zdejšího soudu, podle které pokud úprava obsažená v napadené části opatření obecné povahy negativně zasahuje do právní sféry navrhovatele, může se navrhovatel úspěšně dovolat i porušení právních předpisů, jejichž primárním účelem je ochrana veřejného zájmu, tj. např. předpisů o ochraně ZPF (viz zejména usnesení rozšířeného senátu ze dne 29. 5. 2019, č. j. 2 As 187/2017 - 264, publ. pod č. 3903/2019 Sb. NSS). V daném případě je nepochybné, že vynětí půdy ze ZPF může mít vliv na práva navrhovatele, který přes místní komunikaci sousedí s plochou Z-XI, na níž má být vymezeno zastavitelné území o výměře 2,884 ha. Uvedená změna určení pozemků ze zemědělských na nezemědělské může mít negativní vliv na životní prostředí v dané lokalitě.

[34] Podle § 1 odst. 1 zákona o ochraně ZPF *zemědělský půdní fond je základním přírodním bohatstvím naší země, nenahraditelným výrobním prostředkem umožňujícím zemědělskou výrobu a je jednou z hlavních složek životního prostředí. Ochrana zemědělského půdního fondu, jeho zvelebování a racionální využívání jsou činnosti, kterými je také zajišťována ochrana a zlepšování životního prostředí.*

[35] Podle § 4 odst. 1 zákona o ochraně ZPF *je nutno pro nezemědělské účely použít především nezemědělskou půdu, nezastavěné a nedostatečně využité pozemky v zastavěném území nebo na nezastavěných plochách stavebních pozemků staveb mimo tato území, stavební proluky a plochy získané zbořením přežitých budov a zařízení. Musí-li v nezbytném případě dojít k odnětí zemědělské půdy ze zemědělského půdního fondu, je nutno především a) odnímat zemědělskou půdu přednostně na zastavitelných plochách, b) odnímat přednostně zemědělskou půdu méně kvalitní; kritériem kvality půdy jsou třídy ochrany, c) co nejméně narušovat organizační zemědělského půdního fondu, hydrologické a odtokové poměry v území a síť zemědělských účelových komunikací,*

pokračování

d) odnímat jen nejnútnejší plochu zemědělského půdního fondu a po ukončení nezemědělské činnosti upřednostňovat zemědělské využití pozemků, e) při umístování směrových a liniových staveb co nejméně zatěžovat obhospodařování zemědělského půdního fondu a f) po ukončení povolení nezemědělské činnosti neprodleně provést takovou terénní úpravu, aby dotčená půda mohla být rekultivována a byla způsobilá k plnění dalších funkcí v krajině podle plánu rekultivace. Podle odst. 2 téhož ustanovení za nezbytný případ se považuje zejména neexistence ploch uvedených v odstavci 1 na území obce, na kterém má být záměr, který se dotýká zemědělského půdního fondu (dále jen „záměr“), realizován, popřípadě na území dvou nebo více obcí, jedná-li se o záměr, který přesahuje území obce, nebo veřejně prospěšnou stavbu anebo veřejně prospěšné opatření. Ustanovení odst. 3 a 4 pak stanoví, že zemědělskou půdu I. a II. třídy ochrany lze odejmout pouze v případech, kdy jiný veřejný zájem výrazně převažuje nad veřejným zájmem ochrany zemědělského půdního fondu. Odstavec 3 se nepoužije při posuzování těch ploch, které jsou obsaženy v platné územně plánovací dokumentaci, pokud při nové územně plánovací činnosti nemá dojít ke změně jejich využití.

[36] Podle § 5 odst. 1 zákona o ochraně ZPF pořizovatelé a projektanti územně plánovací dokumentace a územně plánovacích podkladů jsou povinni řídit se zásadami ochrany zemědělského půdního fondu (§ 4), navrhnout a zdůvodnit takové řešení, které je z hlediska ochrany zemědělského půdního fondu a ostatních zákonem chráněných obecných zájmů nejvýhodnější. Přitom musí vyhodnotit předpokládané důsledky navrhovaného řešení na zemědělský půdní fond, a to zpravidla ve srovnání s jiným možným řešením. Podle odst. 2 téhož ustanovení orgány ochrany zemědělského půdního fondu uplatňují stanoviska k územně plánovací dokumentaci a k návrhu vymezení zastavěného území z hlediska ochrany zemědělského půdního fondu.

[37] Veřejný zájem na ochraně zemědělského půdního fondu je vymezen v § 1 zákona o ochraně ZPF a je patrný i z § 4 odst. 1 téhož zákona, podle něž je nutno pro nezemědělské účely použít především nezemědělskou půdu. Zákonodárce zde vychází ze základní skutečnosti, která determinuje vysokou ochranu ZPF, tj. že zemědělské půdy i půdy dočasně neobdělávané je omezené množství, a je na ní přitom závislá rostlinná i živočišná výroba. Na druhou stranu je třeba zdůraznit, že ochranu ZPF, stejně jako ochranu jiných složek životního prostředí, nelze absolutizovat. Jednotlivé složky ochrany spolu musí být ve vzájemné rovnováze, stejně jako musí být hledána rovnováha mezi ochranou životního prostředí a jinými společenskými zájmy (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2006, č. j. 1 Ao 1/2006 - 74).

[38] Podle § 4 odst. 3 zákona o ochraně ZPF lze zemědělskou půdu I. a II. třídy ochrany odejmout pouze v případě, že „jiný veřejný zájem výrazně převažuje“ nad ochranou ZPF. Při výkladu tohoto neurčitého pojmu lze vycházet z judikatury k zákonu č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů, který, byť chrání odlišnou složku životního prostředí, v § 43 odst. 1 a § 56 odst. 1 obsahuje obdobnou normativní konstrukci s jediným rozdílem, že v případě § 4 odst. 3 zákona o ochraně ZPF se musí jednat o „výrazně“ převažující jiný veřejný zájem, což znamená ještě intenzivnější ochranu půdy oproti složkám životního prostředí chráněným zákonem o ochraně přírody a krajiny (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2012, č. j. 9 As 30/2012 - 88). Předně je třeba poznamenat, že veřejný zájem je třeba odlišit od zájmu soukromého či kolektivního (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 5. 2013, č. j. 6 As 65/2012 - 161, publ. pod č. 2879/2013 Sb. NSS). Ústavní soud k otázce definování veřejného zájmu ve správním řízení uvedl, že „veřejný zájem v konkrétní věci by měl být zjišťován v průběhu správního řízení na základě poměrování nejrůznějších partikulárních zájmů, po zvážení všech rozporů a připomínek. Z odůvodnění správního rozhodnutí pak musí zřetelně vyplynout, proč veřejný zájem převážil nad řadou jiných partikulárních zájmů. Veřejný zájem je třeba nalézt v procesu rozhodování“ (nález ze dne 28. 6. 2005, sp. zn. Pl. ÚS 24/04). Správní orgán nemůže pouze konstatovat existenci jiného veřejného zájmu, musí být prokázáno a zdůvodněno, v čem tento veřejný zájem převažuje nad ochranou životního prostředí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2014, č. j. 1 As 100/2014 - 36). Úvahy ohledně vážení konkurujících veřejných zájmů tak nemohou být nahrazeny pouhým přehledem veřejných zájmů (srov. rozsudek Nejvyššího

správního soudu ze dne 12. 11. 2015, č. j. 10 As 2/2015 - 251). Součástí posouzení existence převažujícího veřejného zájmu je i zvážení jiného uspokojivého řešení. Při vážení kolize veřejného zájmu na ochraně ZPF a jiného veřejného zájmu je třeba hledat „optimální řešení“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2011, č. j. 6 As 8/2010 - 323). Výrazná převaha jiného veřejného zájmu může být dána pouze tam, kde jiný veřejný zájem nemůže být uspokojen jinak (viz rozsudky ze dne 10. 5. 2013, č. j. 6 As 65/2012 - 161, a ze dne 25. 5. 2009, č. j. 8 As 5/2008 - 93).

[39] K ochraně ZPF jsou zákonem povolány dotčené orgány státní správy, které k tomu mají potřebnou odbornost a které uplatňují svá stanoviska k územně plánovací dokumentaci ve smyslu § 4 odst. 2 písm. b) stavebního zákona. Zákonost a správnost stanovisek dotčeného orgánu přezkoumává soud v rámci posuzování toho, zda bylo opatření obecné povahy vydáno v souladu se zákonem, neboť jsou součástí procesu, v němž je zpracováván a přijímán územní plán. Jsou tedy soudem zkoumána jako závazné podklady opatření obecné povahy, jimž zákon upřel jinou možnost přezkumu [viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2009, č. j. 2 Ao 2/2008 - 62, část V. 2. písm. d)]. Jestliže orgán ochrany ZPF při posuzování územně plánovací dokumentace v rozporu s principy vyplývajícími z § 1 odst. 1 a § 4 odst. 1 citovaného zákona v ochraně ZPF selže, jedná se o zásadní porušení norem, které má podstatný vliv na obsah opatření obecné povahy (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2011, č. j. 1 Ao 2/2010 - 185).

[40] Stanovisko dotčeného orgánu státní správy musí být odůvodněno, mimo jiné proto, aby ho správní soud vůbec mohl přezkoumat v rámci řízení o přezkumu opatření obecné povahy (viz § 154 ve spojení s přiměřeným použitím § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2010, č. j. 1 Ao 6/2010 - 130). Orgán ochrany ZPF je při svém rozhodování vázán Metodickým pokynem Ministerstva životního prostředí ze dne 1. 10. 1996, č. OOLP/1067/96 k odnímání půdy ze zemědělského půdního fondu podle zákona ČNR č. 334/1992 Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu, ve znění zákona ČNR č. 10/1993 Sb. (dále jen „metodický pokyn“), neboť se jedná o vnitřní předpis, kterým Ministerstvo životního prostředí v rámci jemu svěřené pravomoci a v mantinelech zákonné úpravy podrobněji upravilo postup orgánů ochrany ZPF včetně hledisek a kritérií, jež mají tyto orgány posuzovat v případě pořizování nové územně plánovací dokumentace, a bylo by v rozporu se zásadou rovného zacházení a zákazu libovůle, pokud by se orgán ochrany ZPF v jednotlivých případech od metodického pokynu odchýlil (čl. 1 Listiny, čl. 1 odst. 1 Ústavy České republiky, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 2 Ans 1/2005 - 57, publikovaný pod č. 605/2005 Sb. NSS).

[41] Podle čl. II odst. 3 metodického pokynu *orgán ochrany ZPF při posuzování předložené dokumentace hodnotí zejména: a) dosavadní využití ploch nezemědělské půdy v řešeném území, především nezastavěných a nedostatečně využitých pozemků v současně zastavěném území obce; b) využití zemědělské půdy na nezastavěných částech stavebních pozemků a enkláv zemědělské půdy v zastavěném území obce; c) využití ploch získaných odstraněním budov a zařízení a využití stavebních proluk; d) využití ploch, které byly pro potřeby rozvoje sídel orgánem ochrany ZPF již odsouhlaseny v dosavadní schválené dokumentaci; e) důsledky navrhovaného řešení na uspořádání ploch ZPF, kterým by měla být s ohledem na § 2 zákona č. 14/1992 Sb., o životním prostředí, co nejméně narušena původní krajina a její funkce; f) ovlivnění hydrologických a odtokových poměrů a stávajících melioračních zařízení v území; g) síť zemědělských účelových komunikací, které by měly být v maximální míře zachovány; v případě jejich dotčení musí dokumentace obsahovat návrh náhradní sítě, která dotčené území zpřístupní; h) další údaje o řešeném území prokazující nezbytnost požadavku na odnětí zemědělské půdy (počet obyvatel, účelové využití ploch, navržené řešení lokalit apod.); i) vedení směrových a liniových staveb ve vztahu k možnému eroznímu obrožení a pozemkovým úpravám; j) návrhy funkčního využití*

pokračování

území s ohledem na erozní obrožení; k) kvalitu zemědělské půdy určenou bonitovanými půdně ekologickými jednotkami (dále jen BPEJ) a zařazení těchto BPEJ do tříd ochrany zemědělské půdy.

[42] V posuzované věci je dále třeba zdůraznit, že zábor ZPF se týká 2,884 ha zemědělské půdy I. a II. třídy ochrany. Podle přílohy metodického pokynu *do I. třídy zemědělské půdy jsou zařazeny bonitně nejcennější půdy v jednotlivých klimatických regionech, převážně v plochách rovinných nebo jen mírně sklonitých, které je možno odejmout ze zemědělského půdního fondu pouze výjimečně, a to převážně na záměry související s obnovou ekologické stability krajiny, případně pro liniové stavby zásadního významu. Do II. třídy ochrany jsou situovány zemědělské půdy, které mají v rámci jednotlivých klimatických regionů nadprůměrnou produkční schopnost. Ve vztahu k ochraně zemědělského půdního fondu jde o půdy vysoce chráněné, jen podmíněně odnímatelné a s ohledem na územní plánování také jen podmíněně zastavitelné.*

[43] Dne 4. 3. 2019 Krajský úřad Jihomoravského kraje, odbor územního plánování a stavebního řádu, vydal koordinované stanovisko č. j. JMK 33468/2019, jehož součástí bylo i souhlasné stanovisko orgánu ochrany ZPF k zařazení nové plochy „Z-XI plocha bydlení B“. Toto bylo odůvodněno pouze tak, že „*předložené změny nejsou v rozporu se základními zásadami ochrany ZPF vyplývajícími z ust. § 4 zákona o ochraně ZPF a lze je tudíž z hlediska zájmů ochrany ZPF akceptovat.*“

[44] Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem považuje postup krajského úřadu jako orgánu ochrany ZPF za nezákonný. Odůvodnění souhlasu se zábořem 2,884 ha nejkvalitnější půdy obsahující pouze výše uvedené obecné a nic neříkající floskule je zcela nedostatečné. Nejvyšší správní soud poukazuje na to, že v posuzované věci nebyl řádně identifikován jiný výrazně převažující veřejný zájem. Krajský úřad se dále vůbec nevypořádal s tím, proč je nezbytný zrovna zábor půdy s nadprůměrně vysokým produkčním potenciálem a v tak významném rozsahu. V rámci projednání nového územního plánu rovněž nebyla navržena jiná alternativní řešení. V této souvislosti zdejší soud dále uvádí, že se ztotožňuje s názorem krajského soudu, že v daném případě nelze aplikovat § 4 odst. 4 zákona o ochraně ZPF. Předmětná plocha byla sice dříve součástí územního plánu města Znojma, ale nyní je její využití nově řešeno v rámci územního plánu jiné obce - stěžovatele a). Krajský soud správně poukázal na skutečnost, že podle § 4 odst. 2 citovaného zákona orgán ochrany ZPF při posuzování, zda je přípustné odnětí zemědělské půdy ze ZPF, zkoumá existenci jiných použitelných ploch na území obce, na kterém má být realizován záměr, který se dotýká ZPF. Pro stanovisko je tak zásadní konkrétní situace na území dané obce, pro jejíž územně plánovací dokumentaci je vydáváno. Nelze proto bez dalšího převzít původní stanovisko orgánu ochrany ZPF, které se vztahovalo k území jiné obce, která má jiné potřeby svého rozvoje a nemusí mít k dispozici jiné příhodné lokality pro zastavění. V nyní posuzovaném případě tak mělo být stanovisko odůvodněno právě v návaznosti na situaci v obci Nový Šaldorf - Sedlešovice, kde je podle napadeného územního plánu pro zastavění určena řada dalších volných ploch, a proto je nutné řádně odůvodnit veřejný zájem na dalším zastavitelném území vzhledem k aktuálním potřebám této obce.

[45] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stanovisko krajského úřadu jako orgánu ochrany ZPF je nezákonné z důvodu nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Takto významné selhání orgánu státní správy zatížilo nezákonností celý proces přijetí nového územního plánu, krajský soud tedy zcela správně napadenou část územního plánu zrušil.

[46] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[47] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelé nebyli v řízení o kasační stížnosti úspěšní, proto nemají právo na náhradu nákladů řízení. Navrhovatel měl ve věci plný úspěch, proto má právo na náhradu nákladů, které mu vznikly v souvislosti s právním zastoupením. Náklady řízení

sestávají z odměny advokáta za čtyři úkony právní služby ve výši 4 x 3 100 Kč [vyjádření ke kasační stížnosti stěžovatele a), další porada s klientem přesahující jednu hodinu vztahující se ke kasační stížnosti stěžovatele b), vyjádření ke kasační stížnosti stěžovatele b), vyjádření k doplnění kasační stížnosti stěžovatele b)] podle § 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. c) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, a náhrady hotových výdajů ve výši 4 x 300 Kč podle § 13 odst. 4 citované vyhlášky. Zástupce navrhovatele je plátcem DPH, proto se odměna a náhrada hotových výdajů zvyšují o částku odpovídající této dani (§ 57 odst. 2 s. ř. s.), tj. o 2 856 Kč. Celková částka náhrady nákladů řízení proto činí 16 456 Kč.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. srpna 2022

David Hipšr
předseda senátu